Державний секретар Керрі про зовнішню політику США
20 лютого 2013

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ США
Офіс прес-секретаря
20 лютого 2013 року

ВИСТУП

Державний секретар Джон Керрі
Виступ в Університеті штату Вірджинії (витяги)

20 лютого 2013 року
Університет штату Вірджинії
Шарлотсвіль, Вірджинія

ДЕРЖСЕКРЕТАР Керрі: <...> Дякую вам за надзвичайно тепле привітання, Шарлотт. Для мене велика честь виступати перед вами.

<...>

Я перебуваю тут тому, що зараз більше ніж будь-коли, життя американців переплетене з життям людей, що мешкають у таких куточках світу, де ми навіть ніколи не були.

<...>

Тому перед нами стоїть важке завдання – приборкати найбільш негативні імпульси глобалізації, але при цьому поставити собі на службу її здатність поширювати інформацію, відкривати нові можливості, дозволяти людям у найвіддаленіших куточках планети приймати ті ж самі рішення, які зробили сильними і вільними нас з вами.

<...>

У нас є відчуття спільної відповідальності, яке полягає в тому, що ми дбаємо про щось більше, ніж ми самі, і цим почуттям пронизаний весь дух цього навчального закладу. Їм же пронизаний і дух нашої країни.

<...>

Я не вірю, коли, намагаючись виправдатися, кажуть, що американців не цікавить те, що відбувається за межами їх безпосереднього поля зору.

<...>

Одинадцять з п'ятнадцяти наших головних торгових партнерів у минулому отримували американську іноземну допомогу. Бо наше завдання полягає не в тому, щоб інші країни назавжди залишалися залежними від нас. Нам якраз йдеться про створення нових ринків, відкриття нових можливостей, утвердження верховенсва права. Нашою метою допомога і розвиток. Це робиться для того, щоб країни реалізували свій потенціал, виробили у себе здатність до державного управління і стали нашими економічними партнерами.

<...>

Адже якщо в Індії, найбільшій демократичній країні світу, відбувається становлення середнього класу, представники якого купують нашу продукцію, це означає, що наш середній клас має роботу і дохід.

<...>

Ми цінуємо безпеку і стабільність в інших частинах світу, бо знаємо, що недієздатні держави – це одна з найбільших загроз нашій безпеці, а нові партнери – це наше найголовніше надбання.

Наші інвестиції спрямовані на те, щоб підтримати наші зусилля у боротьбі з тероризмом і насильницьким екстремізмом, де б вони не пускали свої коріння. Ми й надалі будемо допомагати іншим країнам забезпечувати свою власну безпеку, використовувати дипломатію де тільки можливо, і підтримувати тих наших союзників, які йдуть воювати проти терористів.

<...>

Ми цінуємо права людини, і ми повинні розповісти світу про те, яку чудову роботу проробила Америка і у цій царині.

<...>

Відважні співробітники Державного департаменту та Агентства США з міжнародного розвитку, служби дипломатичної безпеки, що захищають цивільних осіб, які працюють на нас за кордоном, трудяться у найбільш небезпечних точках планети, цілком усвідомлюючи, що найміцніші партнерські стосунки у нас встановлюються з тими країнами, які поділяють нашу відданість демократичним цінностям і правам людини. Вони борються з корупцією в Нігерії. Вони підтримують верховенство права в Бірмі. Вони підтримують демократичні інституції в Киргизстані і Грузії, знаючи з нашого власного досвіду, що становлення демократії – це тривалий процес, і він рідко буває швидким.

В остаточному підсумку всі ці зусилля, небезпека і ризик, на який вони йдуть, роблять наше життя більш безпечним.

<...>

Ми надаємо великого значення охороні здоров'я та забезпеченню харчування, і вважаємо, що потрібно допомагати людям стати сильніше, щоб вони могли самі подбати про себе. Шляхом таких важливих програм, як «Нагодуємо майбутнє», ми допомагаємо іншим країнам не тільки сіяти і збирати кращий урожай – ми допомагаємо їм вирватися із зачарованого кола бідності, недоїдання і голоду.

Ми прагнемо знизити рівень материнської смертності, викорінити поліомієліт, захистити людей від малярії, туберкульозу та пандемій грипу.

<...>

Ми цінуємо гендерну рівність, оскільки знаємо, що ті країни, де жінки і дівчатка користуються рівними правами та рівними можливостями, є більш мирними і процвітаючими. (Оплески) За останнє десятиріччя частка [афганських] жінок серед студентів вишів зросла практично з нуля

до 20 відсотків. У 2002 році в афганських школах навчалося менше мільйона хлопчиків, а дівчаток практично зовсім не було. Сьогодні, завдяки американській допомозі, з приблизно 8 мільйонів школярів Афганістану дівчата складають понад третину. А в парламенті країни жінок більше чверті від всього числа депутатів. Ми можемо пишатися цим, і в кінцевому підсумку це сприяє змінам на краще.

Ми цінуємо освіту, підтримуємо такі програми, як стипендії Фулбрайта, що розподіляються під керівництвом Державного департаменту. Вони дають можливість найбільш талановитим громадянам поділитися з іншими своєю відданістю справі дипломатії і зміцнення миру, своїми надіями, подружитися і вселити в інших віру в те, що всі сини і дочки планети Земля повинні мати можливість зростати у житті.

<...>

Коли ми діємо спільно з іншими країнами, прагнучи знизити ядерну загрозу, ми будуємо партнерства, а це значить, що нам не доводиться вести цю боротьбу поодинці. І зокрема, ми працюємо разом з нашими партнерами в усьому світі над тим, щоб Іран ніколи не отримав доступ до зброї, яка поставить під загрозу наших союзників і наші інтереси.

<...>

Наша країна повинна мати передбачливість і мужність, щоб здійснювати такі інвестиції, які необхідні для захисту наших найбільш священних обітів нашим дітям і онукам: захистити наше середовище проживання від підвищення рівня світового океану, від згубних бур, спустошливих посух та інших лих, характерних для різкої зміни клімату .

<...>

Коли наші сусіди на земній кулі переживають трагедію і жахливі лиха, чи то за Божою волею, чи від руки людини, багато країн приходять на допомогу. Але є тільки одна, від якої цього завжди очікують.

Під керівництвом президента Обами і за підтримки Конгресу, якою я постараюся заручитися, ми і надалі будемо відігравати роль лідера як країна, без якої не можна обійтися. І не тому, що ми прагнемо до цієї ролі, а тому що світові потрібно, щоб ми взяли її на себе. Це не наш вибір, це наш обов'язок. І не тому, що ми вважаємо її тягарем, а тому, що ми знаємо, що це велика честь.

Ось цим і відрізняються Сполучені Штати Америки.

<...>

Дякую вам. (Оплески)